„Seda ma tean küll, et Mart kosja läks, aga sest ei saa ma aru, kuda pruut wõis sellesama korraga ligi tulla, päälegi töö ajal. Ka ei ole see mitte kombe, et pruut juba enne laulatamist peigmehe juure elama tuleb."

„Ja jah," ütles ema oma poolt, „mina murran ka päid ega saa aru, mis see asi peaks tähendama."

„Meie oleme mõlemad lollid," lisas isa juure, „see on ju kergeste aru saada, miks Anu siia tuleb. See jünnib ju üksi selle pärast, et tahab oma tulewast elukohta näha. Ega see siis ime ei ole, kui ta seda teeb!"

„Jah muidugi," hüüdis ema röömsalt. Senikaua oli wanger loguni õue alla jõudnud ja jõudis nüüd wärawast sisse.

„Tere ka, Salgu rahwas!" hüüdis Anu. „Soowin õnne uuel kohal."

„Tere Jumal eme!" hüüdsiwad Mardi isa ja ema. „Olge terwe õnne soowimast!"

„Loodame," ütles isa lahkeste, „et Anu oma poolt meile ka palju õnne uuel kohal toob. Loodame ka, et asjad löik hästi on läinud, sest et ta meid uuel kohal waatama tuleb."

Anu ja Mart oliwad wankrilt maha tulnud, ja Mart hakkas hobust rakkest lahti wõtma. Mardi isa kutsus Anu esiteks aeda puude alla istuma ja ema läks õhtuoodet tooma.

„Noh, mis nüüd arwate Salgu talust, meie uuest kohast?" küsis isa Anu käest. „Nägite ju põlduid mööda sõites."

„Olge terwe küsimast," kostis Anu, „näitab üsna kena koht olewat, nii palju kui mina aru saan. Siin on ka teil üsna kena aed, kus mesipuid wõite sugutada."

„Wõite sugutada, ütlete Teie?" wõttis Mardi isa sõnast kinni. „Miks nii? Nüüd peate ju ütlema „wõime sugutada," sest Teie olete ju nüüd meie omadest üks, mis ma loodan. Eks ole tõsi?"

Anu nägu löi tulipunaseks ja kurwaks, aga isa ei pannud seda tähele, waid pööras silmad Mardile ja emale wasta, kes ka aeda astusiwad, ja ütles:

„Tulge teie mõlemad ja istuge ka siia pingi pääle meie kõrwa."

Mart ja ema istusiwad pingi pääle.

„Soo, Mart, nüüd jutusta meile, kuda sinu käsi Põlluotsa peremehe juures käis ja mis ja sääl kuulsid," ütles isa.

Mart jäi kurwalt wait ja ka Anu löi silmad maha.

„Noh, armsad lapsed, mis see siis tähendab? Mõlemad jäete wait!" ütles isa ehmatades, ja ka ema näbri kahwatuks jäänud. „Jumala pärast, jutusta ometi Mart, mis on sündinud; häädasja sull wist küll 'pole jutustada, seda ma, näen juba."

„Jah, nõnda ta paraku küll on," ütles nüüd Mart kurwalt. „Ega seda wõi salata. Ma räägin asja otsekohe ära. Ma läksin sinna ja palusin Põlluotsa peremeest, et ta Anu mulle naeseks lubaks." Nüüd rääkis Mart asja ära ja kuda se kõik oli sündinud ja lõpetas järgmiste sõnadega: „Ja kui Anu mind ei tahtnud maha jätta, ajas ta isa teda mojast wälja. Mina kutsusin teda oma kaasa, et ta esiteks siia jäeb senikaua, kui asjad selgiwad."

„Uiäh, heldene Jumal!" hüüdis nüüd ema täis ehmatust, „see on ju hirmus lugu! Mis sest sell wiisil peab saama! Ja jah, Mart, eks ma juba enne ütelnud, et see asi wist korda ei lähe! Ütlesin ka, et sinule hakkajalle ja waeselle poisile ometi rikast peretütart ei anta."

„Jah, paha asi on see küll," ütles isa, kes küll ehmatanud oli, aga juba jälle toibus. „Esimene asi on nüüd nõu widada, kuda ses asjas teha. Arwan, et kõige parem on, kui esite ära ootame, mis jünnib ja mis Jumal saadab. Ega Anu isa, nii palju kui mina teda tunnen, seda asja nõnda ei jäta. Anu, mu hää laps, jäege siis siia. Jumal andku Teile jõudu kanda, mis Teie olete armastusest minu poja wastu kannatada wõtnud!"

Kõneldi nüüd mõndagi weel selle asja üle. Selle aja sees oli õhtu kätte jõudnud. Pea mindi magama, et homme jälle tööle minna, kus juures ka Anu tahtis ühes aidata. — — — —

Waatame nüüd, kuda lugu Põlluotsal läks Anu isaga.